

rorum. Guilh. Anth. de rescript. & morat. concl. 40, n. 12, Calvin. de acquit. c. 7, n. 13, Giurb. dec. 4, n. 48, Donad. de renunciat. c. 4, n. 78, Salgad. in Labyrinth. cred. part. 3, c. 6, §. unic. n. 5, Ciarlin. contr. 36, n. 22, Leoncill. de privileg. pauper. 62, n. 2, ubi tamen id intelligendum declarat, quando petens alimenta est pauper, part. 2. Lanfranc. Zacch. de salar. q. 104, n. 1, Cyriac. contr. 34, n. 25, Pen. dec. 412, n. 2, & 3.

7 Compensatio pariter non datur quando agitur de subsidio charitativo + ratione alimentorum preestanda, quemadmodum, nec contra pensionem Ecclesiasticam, quæ pro alimentis regulariter reservari consuevit Author hic n. 6, & 7, Grassi. de except. 16, n. 64, Ciarl. contr. 36, n. 22, Grat. discept. 728, n. 36, Calvin. de acquit. c. 7, n. 25, Guil. Anth. de rescript. & morat. c. 43, n. 10. Quæ conclusio extenditur, ut procedat in quocumque debito ex causa vi-ctuali, Grassi. de except. 16, n. 64, in fin. Gratian. d. discept. 728, n. 35, Calvin. de acquit. c. 7, n. 14, Leoncill. de privileg. pauper. 62, n. 3, part. 2. Author hic n. 8, sicuti nec datur compensatio in decimis Monett. de decim. cap. 8, q. 4, n. 61, Barbat. de divis. fruct. part. 1, c. 7, n. 104, ubi quod solutio decimæ recu- sari nequeat ab aliquo sub prætextu non factæ sibi distributionis candelæ in festo Purificationis B. M. Virginis. Nec etiam in sumptibus ex causa studii datur compensatio. Guilh. Anth. de rescript. & morat. concl. 42, n. 25, & per tot.

8 Limitatio insuper eadem conclusio circa compensationem in causa alimentorum non admittendam, ut non habeat locum quando alimentarius operas alimentanti præstare obstringitur, quia si tunc desinat + operari, tunc alimenta compensantur cum operis, Author hic n. 9, dixi alleg. 77, n. 25, lib. 3, quibus addo Leoncill. de privil. paup. 62, n. 4, & seq. Lanfranc. Zacch. de salar. q. 104, n. 5, & 6.

Pendente lite super æstimatione, aut liquidatione legitimæ fructuumque ex ea causa debitorum, & facta interim uni ex filiis assignatione cuiusdam quantitatis alimentorum nomine debetur compensatio, seu illa intrat, cum eo ad quod alimentarius erga alium fratrem condemnatus extitit, ut notabiliter considerat Author hic n. 11, quod tamen subsistens non videtur, ex quo nec filio debitori erga patrem compensatio + in deductionem legitimæ opponitur, Merlin. de legit. lib. 3, tit. 2, q. 20, n. 10, Altograd. conf. 59, n. 35, lib. 1. Nihilominus Authoris sententia posset sustineri, si creditum filii ex causa legati descendere, quia cum legitima ad ratam legata compensantur. Mangil. de impu. q. 14, n. 22, Merlin. de legit. lib. 2, tit. 2, q. 1, n. 5, & post tract. decif. 31, num. 1, & dec. 89, num. 2.

9 Diximus compensationem non intrare quoad alimenta, de præsentibus debita, aut in futurum debenda, secus verò in præteritis + quoad quæ compensatio admittitur, latè Author hic n. 12, Cyriac. contr. 34, n. 26, Lanfranc. Zacch. de salar. dicta quest. 104, num. 8.

10 Ad retardandam depositi restitutionem opposita compensatio non suffragatur, sive versetur in deposito reali + sive confessionato, ut profequitur Author hic n. 13, Sperell. decif. 29, n. 28, ubi tamen declarat id non procedere in deposito, quod per numerationem transfret in mutuum, Donad. de renunciat. c. 32, n. 195, Larr. alleg. fiscal. 41, n. 40, limitans quando pecunia transit in dominium depositarii, Escobar de ratiocin. lib. 1, cap. 36, n. 3, & seq. Viv. decif. 191, n. 4, & decif. 433, n. 5, cum adductis per Guilh. Anth. de rescript. & morat. concl. 39, n. 5, Arias de Mes. var. resol. 34, sub n. 18, & n. 22, ubi ampliatur etiam ad depositum confessionatum, & n.

23, cum seq. concludit; neque etiam in foro interiori locum esse compensationi objectæ per depositarium. Olea de cess. jur. iii. 6, qu. 2, n. 18.

12 Quoniam verò magis favorabilis reputatur retentio, quam compensatio, + & multoties conceditur retentio ubi ipsa compensatio non datur. Giurb. infinitos referens decif. 60, nu. 8, Donad. de recent. c. 14, n. 48, & c. 32, n. 200, Gratian. discept. 356, n. 29, Thomaf. decif. Macerat. 19, n. 11, Nig. de re judic. cap. 24, §. 1, sub n. 1, vers. Et favorabilior Mart. Medic. decif. Senen. 91, n. 25, Merlin. dec. 724, n. 7, Guilh. Anth. de rescript. & morat. concl. 53, n. 7, plures alios cumulavit Author tom. 3, c. 15, ex n. 8, & tom. 6, c. 164, n. 6, & Rot. apud de manuten. decif. 487, n. 2, hic n. 14, concludens propterea admitti retentionem in deposito, quantumvis compensatio locum non habeat. At respectu alimentorum, + nec retentio pro alio credito competeret ob eandem rationem adduci solitam ad evitandam compensationem, ne scilicet alendus fame pereat, quia alimenta dilationem non patiuntur, & ea denegans videtur occidere l. 2, ff. de fer. l. necare 4, ff. de liber. agnoscen. Marant. respons. 54, nu. 25, Leoncill. de privileg. pauper. 170, nu. 27.

13 Plurimum se diffundit Author hic sub n. 8, in colligendo Doctores qui materiam l. Julian. 14, §. offerri, ff. de act. empt. & concludunt, quod agens + ex contractu ultro, citroque obligatorio repellatur, nisi primò ex parte sua impleat, quique debet aliquid facere, vel dare, & debet recipere, ut rectè valeat petere sibi dari, & recipere, quod sibi debetur prius debet pro parte sua implere, faciendo, & dando, quod ipse alteri dare vel facere debet, tenetur etiam pro parte sua dare ac integraliter adimplere, nec sufficit si pro parte adimpleat; quandiu enim superest aliquid ad agendum, & implendum nihil esse actum, vel impletum dicitur; Qua de re ulterius tractant Nig. de execut. rei judic. cap. 16, §. 3, nu. 35, & de exempt. c. 9, n. 6, ubi quod exceptione adimplenti retardetur processus ad ulteriora, & n. 25, ubi ampliatur, sive quis agat ex contractu nominato, sive innominato, & n. 37, & 38, ubi quod lapso termino non possit amplius adimpleri, & §. 1, n. 8, ubi quod is, qui cum juramento quid alicui dare præstare promissit, si ad dandum, præstandumve conveniatur, excipere possit, ut sibi prius detur præsteturve quod est promissum, & §. 2, nu. 4, ubi exceptio non implementi executionem rei judicatæ retardet & §. 3, n. 5, ubi quod etiam impedito adimplere exceptio inadimplenti officiat. Pacific. de Salv. inspect. 5, cap. unic. n. 156, & seq. ubi n. 158, quod in contractibus nominatis per hujusmodi exceptionem non implementi non fiat resolutio contractus, sed cogi debeat ad implementum. Mangil. de evict. q. 150, n. 27, ubi quod exceptio non implementi admittatur etiam coram obligatione Camerali jurata. Gallef. de Cam. oblig. qu. 17, n. 7, & in annot. n. 85, & 86, Rot. apud eundem decif. 210, n. 1, & 2, Spad. conf. 214, n. 12, lib. 2, ubi quod exceptio non adimplenti non rescindat contractum nominatum, sed agatur ad adimplementum, Lanfranc. Zacch. de salar. q. 103, n. 2, latè Rot. in Anconiana præsentis venditionis 14, Junii 1655, §. secundum quia, & per totam Bichio.

CAPUT LXVIII.

SUMMARIUM.

1 Vassallus in feudo disponere non potest in præjudicium successoris. Fallit ut n. 2. & 3.

4 Feudum

Observationum de Alimentis Caput. LXVIII. 121

- 1 Feudum à Domino emptum dicitur improprium. Amplia ut n. 5. In remunerationem concessum dicitur inalienabile n. 6.
- 7 Meritorium probatio in concessione feudi à supremo Principe facta non requiritur.
- 8 Merita enunciata in specie feudum impropriant.
- 9 Successores in feudo merita prædecessorum impugnare nequeunt.
- 10 Feuda ad instar allodialium in quampluribus regionibus reducta alienari possunt.
- 11 Agnatus succedens in feudo non tenetur ad debita Vassalli ultimo loco defuncti. Sed limitata ut n. 12, & n. 13, & n. 14.

IN feudo Vassallus nil profusus facere potest. 1 Lex quo successori * præjudicium oriatur. Spad. confil. 47, n. 74, & 75, & confil. 50, num. 30, & confil. 53, num. 5, & confil. 58, à num. 20, ad 26, lib. 1, dixi allegat. 13, n. 13, & allegat. 15, n. 16, & 13, & alleg. 75, n. 7, lib. 2, Giurb. de success. feud. §. 2, gloss. 7, n. 15, Treurt. confil. 23, n. 16, & confil. 72, n. 12, 27, 33, 34, & 40, Georg. Mund. confil. 5, à n. 24, ad 35, lib. 1, Andr. Genfal. confil. 6, n. 13, latissime Gibalin. de usur. lib. 4, c. 3, art. 6, n. 10, & seq. fol. 43, tom. 2 Royas decif. 143, sub n. 3, versic. cum quævis. Rot. in Mantuani licentia 4, Maii 1583, in princ. & §. quæ limitatio in sine Aldobrandino: Ubi quod alienatio feudi facta in remotiorem sustineatur in odium Domini, non autem agnati proximioris. Surd. decif. 343, n. 19. Quod tamen fallit in feudo 2 Franco * habenti inter cætera privilegium, ut ad Vassalli libitum alienari possit, ut dixi allegat. 16, num. 16, & 22, fol. 271, & post allegat. 18, Rot. n. 4, 10, & 12, fol. 339, lib. 1, latissime Capyc. Galeot. equirov. 31, n. 38, & seq. lib. 1, Tondut. var. resol. civil. 4, n. 28, Rot. in Mantuana feudi 29, Novembris 1655, n. 8, Verospio. In feudo quoque novo fallit regula prohibens alienationem, * maxime si titulo oneroso fuerit acquisitum, tunc enim primus acquirens de eo disponere non prohibetur ex cumulatis per Cyriac. contr. 23, n. 4. Manent. confil. 43, n. 13, 75, & 77, & confil. 44, n. 14, seq. ac per totum, Gratian. discept. 405, n. 1, cum adductis per Rotam decif. 50, n. 2, part. 6, recent. Fulg. de emphyt. tit. de alienat. quest. 10, n. 4, & 5, & latius tit. de contract. emphyt. quest. 24, n. 20, præsertim, versic. Et licet. Ut plurimum Doctores loquantur in feudo cum adductis per nos allegat. 13, num. 4, & allegat. 14, n. 7, lib. 2, & allegat. 87, n. 17, & 28, eodem lib. 2, Rot. in Romana census seu Salviani 29, Maii 1656, n. 1, & 4, Verospio. Ubi subjungit idem esse etiam quando feudum ex meritis conceditur. Ratio subest optima, quia feudum pretio potissimum à Domino acquisitum à feudo recto declinat, & in omnibus, & per omnia comparatur allodialibus ad tradita per nos alleg. 8, n. 9, & 10, fol. 114, lib. 1, & allegat. 63, n. 14, & seq. usque ad 19, & alleg. 66, n. 7, lib. 2, Giurb. de success. feud. præclud. 3, n. 57.

Præterea autem conclusio sibi locum vindicat, 5 sive * feudum pretio acquiratur, sive ex meritis concedatur, dixi allegat. 16, n. 17, & 18, fol. 271, & alleg. 18, n. 47, fol. 327, lib. 1, & alleg. 21, n. 29, lib. 2, Rot. d. decif. 50, n. 5, part. 6, recent. & in d. Romana census seu Salviani 29, Maii 1656, n. 4, Verospio. Ex eo autem quod feudum in remunerationem 6 * contenditur alienabile dicitur, ut ex Merlin. de legitim. lib. 2, tit. 1, quest. 5, n. 33 sustinebatur allegat. 1, n. 41, lib. 2, Rot. coram Cardinali Othob. decif. 78, num. 4, & 5. Dum concessio feudi ex causa meritorum à supremo Principe provenit Melius ad Castillam de Alimentis.

illorum probatio * ex assertione ipsius Principis 7 conclusenter probata resultat: ita post plures concludit Giurb. de success. feudi §. 2, gloss. 3, sub num. 81, versic. Hæc de privati. Rot. coram Eminenti. Othob. decif. 265, n. 31, & sequent. Tob. Non. confil. 1, n. 37, Peregr. confil. 4, n. 29, lib. 1, Menoch. confil. 331, n. 76, Mart. confil. 142, n. 13, & 14, Bim. confil. 283, n. 29, & seq. Rub. ad Rot. decif. 150, n. 98, part. 9, tom. 1, recent. Rot. in Romana census seu Salviani 29, Maii 1656, n. 2, Verospio. Quinimò si in specie merita * enunciatur, adhuc 8 concessio in feudum impropriatur, quantumvis à privato, aut inferiore investitura in remunerationem processerit. Gratian. discept. 736, num. 79, & 80, Menoch. confil. 112, num. 26, & seq. Barz. decif. 117, n. 17, cum adductis per Giurb. ad success. feud. §. 2, gloss. 3, n. 81, Rot. coram Merlin. decif. 756, à n. 6, ad 11, & dicta decif. 50, n. 7, part. 6, recent. & in Mantuana honorum 29, Novembris 1655, n. 7, & in Romana census seu Salviani 29, Maii 1656, n. 3, Verospio. Præter quæ si accesserit observantia tractu temporis successores * utrimque merita in origine concessionis ad 9 nulla impugnare non poterunt. Burat. decif. 243, n. 7, Pen. decif. 364, n. 17, Larath. de feud. p. 11, dilucidat. 80, n. 13, & 5, Altograd. confil. 28, n. 76, lib. 1, Rot. in d. Romana census, seu Salviani 29, Maii 1656, n. 6, Verospio.

Hodie tamen plures ex prædictis, & aliis quæ- 10 stionibus in materia feudali circa alienabilitatem feudorum cessant * ex quo in quamplurimis regionibus feuda ad instar allodialium reducta extiterunt, ut non tam in odium Domini, quam in præjudicium in concessionibus quantumvis partitionatis vocatorum alienari possint, ut testantur cumulati per nos allegat. 1, n. 63, & 87, & alleg. 4, n. 14, & 15, fol. 67, lib. 1, & allegat. 13, n. 1, & allegat. 28, n. 1, & allegat. 87, n. 2, ubi de consuetudine Mantuana; & allegat. 58, n. 3, & prius allegat. 57, n. 9, utrobique de consuetudine Montisferrati lib. 2, Tondut. resol. civil. 34, n. 11, ubi quod feuda in Gallia sint reducta ad instar allodialium, & resol. 39, n. 8, ubi quod in Comitatu Unayssino feuda sint ad instar honorum patrimonialium & allodialium. Sol. ad antiq. constit. Sabaud. de feud. gloss. unic. n. 8, fol. 91, ubi quod in patria Ultramontana feuda sint reducta ad instar allodialium.

Agnatus succedens in feudo non tenetur solve- 11 re debita Vassalli * ultimo loco defuncti, ut animadvertit Author hic n. 2. Schrad. de feud. p. 7, cap. 7, n. 31, ubi optime distinguit, & declarat Larath. de feud. part. 9, dilucidat. 60, n. 2, ubi quod successor feudi hæreditarii in subsidium teneatur creditoribus, & dilucidatione 86, num. 12, ubi quod successor in feudo hæreditario teneatur concurrere cum hærede universali in Burgenfatis pro satisfaciendis creditoribus, & legatariis qui feudum cum assensu obligatum non habent. Tondut. resol. civil. 184, n. 8, p. 2, ubi quod successor in feudo hæreditario teneatur ad debita sui authoris. Giurb. de success. feud. §. 1, gloss. 15, n. 24, ubi absolute determinat quod successor in feudo non teneatur ad debita sui Authoris. B. & C. conclus. feud. 3, n. 4, ubi quod successor in feudo ex pacto non teneatur dare paragium fororibus, licet ex feudo debeatur vita, & militia secundo genito, & concl. 5, n. 9, & 11, ubi quod successor in feudo hæreditario ad illius onera teneatur, etiam repudiata in reliquis hæreditate.

Prædicta verò singulariter limitantur quoad debita ab antecessore contracta pro feudi con- 12 servatione

- 2 servatione, * & quoad pecunias in causam feudi erogatas, ad quas successor in feudo dubio procul tenetur ex cumulatis per nos allegat. 94, n. 2, lib. 2, Schrader de feud. part. 7, cap. 7, sub n. 42, versic. secundo hoc Fallit. Castill. decis. 24, num. 19. Idem dicitur in successore in beneficio
- 13 * qui tenetur ad debita per prædecessorem contracta in causam Beneficii. Rot. decis. 778 sub n. 2, versic. Nisi exacta, part. 2, recent. Buratt. decis. 482, n. 8, & decis. 588, n. 2; Altograd. consil. 28, n. 79, lib. 1, Tondut. de pens. cap. 20, n. 34, ubi quod pensio non debeatur per successorem si antecessor fuerit coactus solvere reparationes Ecclesie exhaurientes omnes fructus. Gratian. discept. 94, n. 30, & discept. 294, n. 12. Lottier. de re benefic. lib. 1, q. 39, n. 109, ubi quod successor in beneficio pensione gravato, non possit cogi ad solvendum nisi prius præmissa excussione honorum decessoris latissimè Lanfranc. Zacch. de salar. quest. 6, n. 5, & per totam, & q. 7, per totam, ubi quod etiam Camera ex spolio teneatur solvere debita Prælati prædefuncti, & quest. 52, à n. 18, ad 22, & quest. 90, n. 8. Tandem eadem conclusio militat quoad majoratus, fideicommissa * & primogenituras, in quibus successor tenetur ad expensas seu debita earum causâ contracta per prædecessorem pro defensione, ac servatione rerum fideicommissi. Seraph. decis. 925, n. 3, & seq. Ludovif. decis. 197, n. 4, & 5, ubi Beltram. n. 7, ubi concludit procedere etiam gravatus in causa litigando succubuerit. Duran. decis. 53, n. 6, 7, & 8, Fufar de substit. q. 670, n. 6, & 8, Buratt. decis. 401, n. 5, ubi Ferentill. n. 17, & post alios ita concludit Auctor hic n. 9, dixi alleg. 90, n. 5, lib. 3. Funeris impensam pro beneficiato majori natu, & hærede gravato successores in beneficio, majoratu & fideicommissio erogant, eas tamen ab hæredibus defuncti repetunt, ut prosequitur Gratian. discept. Forens. 94, ex n. 23, cum supposito tamen, quod in hæreditate prædecessoris defuncti adfuerint libera, quibus deficientibus onus funerandi ad successorem spectat absque ulla repetitione. Gratian. d. discept. 94, n. 25, & 29, dixi alleg. 16, n. 12, lib. 2.

CAPUT LXIX.

SUMMARIUM.

- 1 Jura, & actiones regulariter cedi possunt. Amplia ut n. 2. Limita ut n. 3.
- 4 Cessio si fiat duobus prior præfertur. Fideicommissi universalis non purificati non valet numer. 11, Fallit fideicommissio jam purificata num. 12.
- 5 Alimenta cedi nequeunt.
- 6 Commoditas alimentorum an cedi possit.
- 7 Confiscatio non habet locum in alimentis.
- 8 Patronus juris patronatus ex fructibus beneficii alimenta consequitur. Fallit ut n. 9. Jura sua cedere non potest, n. 10.

1 **A**CTIONES, & jura regulariter cedi * possunt, ut præter hic adductos per Auctorem n. 1, comprobant alii apud Oleam de cess. jur. tit. 3, q. 1, num. 1. Thomat. decis. Macerat. 46, sub num. 13, & 14, Merlin. decis. 667, numero 1, Rot. decis. 189, n. 3, p. 6, recent. Joan. Baptista Antonell. consil. 34, n. 11, Quod procedit non solum quoad jura, * & actiones in personas, sed etiam quoad jura & actiones in rem. Larrea alleg. ff.

cal. 120, n. 9, & post ipsum, & alios Olea de cess. jur. tit. 3, q. 1, n. 2, & q. 2, n. 39, Merlin. de pignor. & hypoth. lib. 4, q. 60, n. 1, Gratian. discept. 978, n. 3, & 4, ubi de jure redimendi, quod cedi possit, Rot. decis. 502, n. 2, & per tot. & decis. 547, n. 1 p. 2, recent. Joan. Baptista Antonell. d. consil. 34, n. 19, Joan. Franc. Andr. contr. 241, n. 18, ubi quod etiam legata, & fideicommissa particularia cedi possint. Si tamen Jus retrahendi ex jure sanguinis * aut domini utilis dumtaxat competeret, tunc minime cedi possit, ut post alios latissimè prosequitur Larr. d. allegat. fiscal. 130, à n. 11, & per totam. Thomat. decis. Macerat. 46, ex n. 27. Joan. Baptista Antonell. d. consil. 34, n. 8, 20, ac per totam, ubi quod jus competens ex statuto ad luendum non sit cessibile. Olea de cess. jur. tit. 3, quest. 2, n. 18, & seq. penes quos in effectu concluditur quod retractus conventionalis, seu pactum de retrovendendo cedi possit, secus autem quando retractus jure sanguinis statuto, domini directi ratione, aut prælationis debetur, istis enim in casibus cessionem nullatenus admittit Carleval. de judic. lib. 1, tit. 3, disp. 20, n. 3. Quemadmodum dicitur de aliis Juribus, & actionibus personæ inhærentibus annexis & inabdicabilibus Olea de cess. jur. tit. 3, q. 1, n. 3, Giurb. decis. 51, n. 4, & seq. Joan. Baptista Antonell. d. consil. 34, n. 9. Duobus si fiat cessio * prior præfertur, ut post alios latissimè prosequitur Giurb. decis. 140, per totam.

Et inter jura personalia quæ cedi nequeunt alimenta uti personalissima connumerantur, cum cessione * non submittantur favore eorundem alimentorum, & ob publicam utilitatem, ne scilicet exinde cogatur mendicare alimentarius ad tradita per Auctorem hic à n. 2, ad 7, & per Cyriac. contr. 378, n. 61. Pacific. de Salvia. inspect. 3, c. 2, n. 324, Frat. discept. 8, n. 41, Surd. consil. 269, n. 12, Rot. decis. 251, sub n. 3, versic. Quamvis Jus formale alimentorum p. 1, recent. Donad. de renunciat. c. 4, n. 72. Olea de cess. Jur. tit. 3, quest. 8, n. 29, latè Carleval. de judic. lib. 1, tit. 3, disp. 20, sub n. 1, versic. & Jus alimentorum, Mart. Ventur. consil. 18, n. 54, & 55, ubi rationes assignat Giovagn. consil. 50, n. 9, 23, & 61, lib. 1, Salgad. in Labyrinth. cred. p. 1, cap. 26, n. 14, & 17.

Circa commoditatem alimentorum nec illam cedi posse * innuere videtur hic Auctor n. 6, per commoditatem verò alimentorum intelligitur res illa quæ datur pro alimentis, quam cedi posse sustinet Rot. d. decis. 251, sub n. 3, versic. commoditas tamen p. 1, recent. Fab. de Mont. de empr. & vendit. p. 4, princ. n. 53, versic. Sed tantum fol. 111. Salgad. in Labyrinth. cred. part. 1, c. 26, ex n. 42, Laurent. Ursell. conclus. 89, num. 11, Merlin. de pignor. & hypothec. lib. 2, tit. 1, quest. 24, n. 5, & faciunt tradita per Carleval. de judic. lib. 1, tit. 3, quest. 20, num. 8. Sed opinionem Auctoris prævalere existimo, ex rationibus deductis per Mart. Ventur. consilio 18, numero 75, & 76.

Confiscatio quoque cessat quoad Jus alimentorum, quæ respectu futurorum * in fideum transire nequeunt. Auctor post alios hic n. 7, Peregr. de Jure Fisci lib. 5, tit. 1, n. 123, Caball. resol. 222, num. 15, & seq. Rot. decis. 107, n. 5, in fine p. 1, recent. & decis. 91, n. 2, in crim. Farinac. Cyriac. d. contr. 378, n. 62, Bottiglier. de success. ab intestat. cap. 3, Theorem. 110, n. 28. Bec. consil. 8, n. 14, Spad. consil. 236, n. 7, lib. 2. Hodiern. ad Surd. decis. 223, num. 13. Donad. de renunciat. cap. 4, in fine, Hondi. consil. 95, num. 73, & sequent. lib. 1, Cavalc. de Brach. Reg. part. 2, num. 292, &

Observationum de Alimentis. Caput LXX.

& seq. & pluribus exornat Niger. de re judicat. cap. 12, q. 11, n. 1, & per totum. Carleval. de Judic. lib. 1, tit. 3, q. 20, n. 1, & n. 6, alios cumulat Giurb. observ. 19, sub n. 15, versic. In confiscationem. Salgad. in Labyr. credit. p. 1, cap. 26, n. 11, & n. 41. Sanchez in præcept. decalog. lib. 2, c. 16, à n. 25, & cap. 17, ex n. 25, Arias de Mes. var. resol. lib. 2, c. 6, n. 7, & seq.

8 Patrono Juris patronatus laborante inopia ex fructibus beneficii * eidem alimenta præstari debent, cap. quicumque fidelium 30, 16, q. 17. Lottier. de re benefic. lib. 2, q. 5, n. 1, cum pluribus adductis cum Barbof. de univers. jur. Eccles. lib. 3, c. 12, n. 216, & seq. Pen. decis. 424, n. 1, & per totam, & decis. 524, n. 4, seq. & per totam, & decis. 551, n. 5, & decis. 665, n. 5, & latè prosequitur Vivian. in prax. juris patr. lib. 1, cap. 2, n. 20, Rot. decis. 454, n. 1, & seq. part. 2, recent. Sperell. decis. 21, n. 71, & 72, ubi quod Ecclesia * non teneatur ad alimenta erga patronum Equitem Hierosolymitanum, quem tanquam religiosum ipsa religio alere tenetur. Ciardin. contr. 209, n. 4, & 5. Leoncill. de privileg. pauper. 312, num. 1, ac per totum, ubi n. 10, quod Ecclesia alere non tenetur Universitatem patronam, licet pauperem, sed ejus administratores dumtaxat. Quod sanè Jus cum cæteris sibi competentibus, quæ patronus Ecclesie, 10 * vel beneficii ejus personæ usque aded adhærent, ut ab eo abdicari, cedi, aut in alium transferri possint, prout concludit Auctor hic num. 8, Carleval. de Judic. lib. 1, tit. 3, disp. 20, n. 1, in fine, Olea de cess. jur. tit. 3, q. 8, n. 28.

Jus fideicommissi universalis, non purificata adhuc conditione, * cedi nequit. Pacific. de Salvia. inspect. 3, c. 2, n. 930, latè Tondut. resol. civil. 139, n. 14, & 15, Olea de cess. jur. tit. 3, q. 8, n. 10, Censal. ad Peregr. de fideicommissi. art. 30, versic. addo ad n. 27, fol. 107. Ex qua conclusione necessariò inferitur, quod secuta fideicommissi purificatio, * hæres gravatus proximè successuro fideicommissum validè renunciare, ac per cessionem se de medio tollere possit. Censal. ad Peregr. de fideicommissi. d. art. 30, §. aique hinc versic. quomodo post agnitionem fol. 198, & bene colligitur ex mox citatis Doctoribus, & post alios animadvertit Rot. in Bononien. fideicommissi 28, Junii 1651, §. ipse vero, & 17, Junii 1652, §. prout pariter Celso.

CAPUT LXX.

SUMMARIUM.

- 1 Transactio super alimentis non valet. Declara ut n. 2. Fallit ut num. 3, & n. 4. Facta per cedentem cum debitore cesso, quando eum liberet n. 9.
- 5 Compromissum an sustineatur super alimentis. Vallatum juramento sustinetur num. 6. An super salario valeat n. 7. Et an super pensione numero 8.

1 **I**NCONSULTO prætorè, & sine illius decreto super causa alimentorum transigere * non licet, ut comprobatur Auctor hic num. 1, Niger. de re judic. cap. 13, n. 15, Lanfranch. Zacch. de salar. quest. 37, n. 1, Joan. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 2, cap. 58, n. 16. Merlin. Pignat. contr. 10, sub n. 17, versic. in super est cent. 2, Olea de cess. jur. tit. 3, quest. 8, n. 29, in fine. Joan. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 2, cap. 58, sub n. 16, versic. Vel cederet in utilitatem. Salgad. in Labyr. credit. p. 1, cap. 26, n. 46. Et hæc est tertia limitatio ad regulam excludentem transactionem super alimentis de præsentibus aut in futurum exigendis, ac respectivè præstandis.

controv. 5, n. 65, & contr. 202, num. 10, Bim. consil. 152, n. 27. Olea de cess. jur. tit. 3, quest. 8, num. 29, Rot. decis. 92, n. 14, part. 5, recent. Merlin. de pignor. & hypoth. lib. 2, tit. 1, quest. 24, n. 8, & 9, ubi quod transactio improbetur super alimentis futuris inter alendum, & alere debentem, secus autem inter alios, n. 11, Martius Ventur. consil. 18, num. 61, Salgad. in Labyrinth. credit. cap. 26, n. 16, part. 1, Donad. de renunciat. c. 4, à num. 55, ad 64, Tondut. de penson. cap. 56, n. 9, & 10, Hodiern. ad l. hac edictali quest. 50, n. 42, & 43.

Pures tamen dicta conclusio recipit declarationes, seu limitationes, inter quas primum locum obtinet quod transactio super alimentis * ex actu inter vivos debitis transactio sine Judicis decreto sustineatur ex traditis per Auctorem hic n. 6, ita distinguentem inter alimenta, quæ in testamento, vel codicillis, aut in ultima voluntate relicta sunt, in quibus ut valeat transactio decretum Judicis requiritur, & prævia causæ cognitio succedat, in debitis verò ex contractu inter vivos nec causæ cognitio, nec decretum Judicis pro sustinenda transactio super alimentis requiritur, quam distinctionem sequuntur Ciardin. dicta contr. 202, n. 35, & 36. Joan. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 2, cap. 58, n. 17, & 18. Merlin. de pignor. & hypoth. lib. 2, tit. 1, quest. 24, n. 12, Olea de cess. jur. tit. 3, quest. 8, sub num. 29, versic. secus si ex contractu. Prosequitur abinde & plurimum se diffundit Auctor hic n. 11, in investiganda ratione discriminis, cur super alimentis ex ultima voluntate debitis transigi non possit, super alimentis verò inter vivos quomodolibet conventis transactio juribus subsistat, & tandem concludit rationem esse, quia voluntatem testatoris infringi grave, & durum est, idèdque ab ea non nisi ex rationabili causa per Judicem maturè discussa recedendum videtur. Merlin. d. q. 24, n. 12, & 13, Donad. de renunciat. d. c. 4, n. 70, & 74. Tondut. de penson. c. 57, n. 15.

Altera ad regulam limitatio accedit juxta quam post alios determinat Auctor hic n. 12, quod super alimentis præteritis * transactio licita sit, minime verò super præsentibus, ac futuris permittatur. Joan. Carol. Antonell. de temp. legal. lib. 2, c. 58, n. 16. Nig. de re judic. c. 13, n. 15, Salgad. in Labyrinth. credit. p. 1, c. 26, sub n. 43, versic. Limitat. dupliciter, Donad. de renunciat. c. 4, n. 71, Tondut. de penson. d. c. 57, n. 15.

Qualitercumque alimenta debeantur sive in futurum, sive ex ultima voluntate super eis valet transactio * semper quod in utilitatem alimentarii cedat ex discursu Auctoris hic num. 14, & 15, Capyc. Latr. decis. 19, n. 7, Merlin. Pignat. contr. 10, sub n. 17, versic. in super est cent. 2, Olea de cess. jur. tit. 3, quest. 8, n. 29, in fine. Joan. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 2, cap. 58, sub n. 16, versic. Vel cederet in utilitatem. Salgad. in Labyr. credit. p. 1, cap. 26, n. 46. Et hæc est tertia limitatio ad regulam excludentem transactionem super alimentis de præsentibus aut in futurum exigendis, ac respectivè præstandis.

Compromissum super alimentis etiam in futurum suscipiendis * fieri posse concludit Magon. decis. Lucen. 73, per totam Marc. Ant. Blanc de compromiss. q. 4, n. 19, in quo sanè articulo, anceps remanet Auctor hic n. 17, & Leoncill. de privileg. pauper. 350, n. 1, part. 2. Verumtamen quod super futuris alimentis sine Judicis decreto compromissum fieri possit, reprobatu seu declarato Magon. non liceat, ex professo in causa propria susti-